

da med Hensyn til den, der nærmest her har været under Dmtale, erklære, at det, den beviser — jeg indrømmer, at det ogsaa er Alt, hvad den beviser, thi jeg er fuldkommen enig i, at der er meget Forstruet og Forvirret i den — men det, den beviser, det er, at der er en vidtudstrakt Frygt tilstede for Overgangen fra det Nærværende til det, der skal komme. At denne Frygt har fundet et saadant Udtryk, maa man beklage, men man kan ikke nægte, at Adressen er udgaaet fra en tilstedeberende stærk Frygt for det Nye, der ventes. Men den er jo ikke den eneste Udtalelse, vi have, der kan gjøre Krav paa Betydning. Vi have en Udtalelse fra Affendinge fra de forskjellige Kjøbstæder ved Kjøbstadsforeningernes Møde heri Kjøbenhavn, og jeg troer, at man med fuld Ret kan sige, at denne Forening har vidst igjennem sine Affendinge at udtale sig paa en Maade, som viser, at den ved Siden af Frygt for det, der skal komme, og ved Siden af Bestræbelsen for ved Prøvestykket endnu at holde et lidet Holværk tilbage, dog paa den anden Side er gaaet saavidt i frifindet Retning, at man høiligen maa respectere den Anskuelse, der har ledet dem ved Vedtagelsen af denne Udtalelse. Men naar det er Tilfældet, og Forsamlingen derhos er udgaaet fra saamange af Danmarks Kjøbstæder, som den er, og dens Udtalelse er holdt i en saadan Tone og givet et saadant Indhold, som skeet er, saa troer jeg, at denne Udtalelse har det fuldeste Krav paa den lovgivende Magts Opmærksomhed. Man vil maaskee afvise den ved at sige, at det er de „Interesserede“, der tale; men det er forunderligt at lægge Mærke til, hvorledes man spiller med Udtrykket: „de Interesserede.“ Naar Haandværkerne, Landets talrigste Stand, udtale sig i Almindelighed om Spørgsmaal, der vedrøre dem, saa er man tilbøielig til at sige: det er „de Interesserede“, der tale, til dem kan man intet Hensyn tage; men naar der f. Ex. skal skrives en ny Gage-lov for Embedsmænd, saa lader man Embedsmænd skrive den, og saa er det i sin Orden. Men ere disse da ikke „de Interesserede“? Naar man nedsetter en Commission for at gjøre Forslag til en ny Gage-lov, saa sætter man ikke en eneste Mand i en saadan Com-

mission uden netop Embedsmænd; det vil jeg bede at tage Hensyn til, naar man vil afvise Udtalelsen fra den danske Haandværksstand dermed, at den er kommen fra de Interesserede. Det var ønskeligt, at en saadan Moderation blev vist i enhver Sag fra de Interesseredes Side som den, Kjøbstadsforeningen i hiint Møde har vist her i Kjøbenhavn. — Det var om Overgangstiden, jeg vilde tale, og den finder vistnok sin største Berettigelse i den almindelige Frygt og efter min Formening til en vis Grad meget begrundede Frygt for det Nye, som denne talrige Stand nærer. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at jeg ikke troer, at det er den rette Overgang, at man vil give dem nogle Aars Tid eller at man overhovedet vil give dem Udsættelse i Tid. Jeg troer, at den eneste Overgang, som Haandværkerne og Landet i det Hele kan være tjent med i dette som i mange andre Spørgsmaal, det er, at man ikke springer fra et Forhold som det nærværende med alle dets stærke Baand, alle dets tvingende Begrændsninger, til saagodtsom aldeles fuld Ræringsfrihed, men at man som en Overgang søger at bringe en Tilstand tilstede, som ikke er en Overffærelse paa eensgang af alle Baand, men dog en saadan, at derved skeer et stærkt Skridt fremad. Naar man derfor vil en Overgangstid, som „de Interesserede“, for at bruge det Udtryk, skulle anerkjende for at betyde noget, saa maa man give dem den ved selve Bestemmelserne angaaende det hele Forhold, samt noget løsne de bestaaende Baand; men man maa ikke ville, at Overgangstiden skal bestaae i at give nogle Aars Udsættelse med Hensyn til Strafftrædelsen af Lovens Bestemmelser, thi i det Dieblit, Overgangen skeer, bliver den lige pludselig, enten den indtræder iaar eller 1862, det bliver det Samme; den ene Dag er der stærke Baand og den næste Dag slet intet. Der er dernæst et Hensyn, som Mange maaskee ikke anerkjende, men som jeg troer bør anerkjendes og hvortil der ikke er taget Hensyn i Lovforslaget, og det er Hensynet til Kjøbstæderne. Man være nu forøvrigt af den Mening, at det er det Samme, enten Kjøbstæderne kunne bestaae eller ikke, saa holder jeg dog for, at vi bør ønske, at Kjøbstæderne — jeg mener ikke der-